

42. İbadete Kim Muhtaç?

En güzel şey, karşılıksız kerem ve ihsanda bulunmaktadır. Bunu anlamaktan aciz ve sefil fikirli kimseler, kendi bozuk terazilerinde tartmakta ve hakikate zıt neticeler çıkarmaktadır. Bunlardan bir kısmı, “Allah’ın (haşa) ne ihtiyacı var ki, kendisini tanıttırmak ve sevindirmek için bu kâinatı yaratsın ve bize ibadeti emretsın?” “Şeklinde soru sormaktadırlar.

Bu kimseler bu soruyu sorarken, zahmet edip etraflarında bulunan mahlukata(yaratılmışlaraö yaratıklara) bir nazar etseler, sorularının cevabını alacaklardır. Mesela güneş insanlara ışık vermekle beraber, insanlardan karşılık olarak ne beklemektedir? Yer küre insanları sırtında gezdirmekle onlardan nasıl bir yardım ümit etmektedir? Veya limon ağacı, kendisinin hiç ihtiyacı olmadığı halde C vitaminiyle yüklü limonları verirken, bu lütfun karşılığında insanlardan neyi istemektedir? Örnekler çoğaltılabilir... İşte yaratılışça ve önemi açısından insanlardan aşağı seviyede bulunan mahlukat dahi insanın hiçbir şeyine muhtaç değilken, bilakis insan onlara muhtaç iken, bir insan hangi akılla her şeyi yaratan ALLAH hakkında o soruyu sorabilir?

Bir doktor lütuf ve merhametiyle fakir kimseleri ücretsiz tedavi etse, “Bu doktorun ne ihtiyacı var ki böyle yapıyor?” denilmez. Denilse divanece(delice) bir soru olur. Çünkü doktor zaten ihtiyacı olmadığı için bu lütfu yapıyor. Veya bir doktorun verdiği ilacı için bir adam “doktorun ne ihtiyacı var ki bu ilacı bana içiriyor? şeklinde bir soru soramaz.

İşte Allah da bu kâinatı lütfuyla bize hizmetkar yaptığı gibi, ibadeti de yine lütfuyla bize emrediyor, ta ki onlarla ebedi saadete mazhar olalım. O bu dünyada bizi bir imtihana tabi tutmuş ve bu alemde gideceğimiz ahiret aleminde hakkıyla istifade edebilmek için nasıl hareket etmemiz gerektiğini Peygamberimiz (s.a.v) ve Kur’an-ı Kerim ile bizlere bildirmiştir.

Bu imtihanda: namaza, oruca, zekâta ve diğer emir ve yasaklara uyduğumuzda, ahirette bu ibadetlerimizden ebediyen istifade edeceğiz. Aksi halde, bu dünyaya gözsüz, elsiz, ayaksız, ağzsız

ve kulaksız gelen bir çocuk gibi ahirete gittiğimizde, cennette bize hayat hakkı tanınmayacağı muhakkaktır. Kaldı ki, her emrin terkiyle bir nehiy işlendiğinden, bu dünyadan taat ve ibadetsiz göçen kimse ahirete eli boş gitmek yerine, torbasına nice isyanlar ve günahlar doldurarak gitmektedir. Böyle bir yolculuk ise ancak Cehennemde son bulur.

Efendimizin İbadeti Kur’an Okuması ve Dinlemesi

Hiz. Peygamber (s.a.s.) ibadete düşküncü; namaz için “gözümün nuru” diyordu. Farz namazları camide, teheccüd ve benzeri nafileleri evinde kılmayı tercih ederdi. Gecenin başlangıcında yatısı namazını kılıp yatarı. Gecenin son üçte birinde uyanır, bir müddet teheccüd, sonra da vitir namazını kılar, daha sonra tekrar yatar ve sabah ezanı okunur okunmaz çabucak kalkar; gerekiyorsa gusleder, gerekmiyorsa abdest alır, sünnetini evinde kılar, farzı için camiye giderdi. Toplum işleriyle yorgun düştüğü günlerin gecelerinde, bilhassa ömrünün sonlarında teheccüdü oturarak kıları. Yüce Allah’ın verdiği nimetlere karşı şükürden bir an bile geri durmazdı. Peygamberimiz (s.a.v.), Ramazan orucuna ilâveten bilhassa Recep, Şaban ve diğer aylarda nafilâ oruç da tutuyordu. Defalarca Umre yapmış, bir kere de Hacc yapmıştı. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ashabına(sahabelerine): “Amellerin Allah’a en sevimli olanı, az da olsa devamlı yapılanıdır.” diyor, bıkınlık verecek kadar aşırı nafilâlerle vücuda meşakkat(zorluk) verilmesini belirtiyordu. Bu hususta şöyle buyuruyordu: “Amelleri gücünüz yettiği kadar yapınız. Gücünüzün dışına çıkarak kendinize meşakkat yüklemeyiniz!” “Amellerin Allah’a en sevimli olanı, az da olsa devamlı yapılanıdır.”(Buhari, İman, 32)

Peygamberimiz (s.a.s.) ibadetler konusunda kendisi nasıl davranıyorsa örnek alınmasını, buna bir şey ilâve edilmemesini veya bir şey ek-siltilmemesini ısrarla ifade ediyordu. Sahabeden her gece, uykusuz ve ibadetle sabahlayana, eşiyile

ömür boyu yaklaşmamaya karar vermiş olanı ve farz dışında bütün yıl boyunca ara vermeksizin oruca niyetleneni bu tutumlarından dolayı kınamıştı. Çünkü o, gecenin bir bölümünde ibadet ediyor, bir bölümünde de uyuyup istirahat ediyordu. Farz dışında bazı günler oruçlu oluyor, bazı günler de iftar ediyordu, eşleriyle de gerektikçe yakınlaşıyordu. Çünkü Rasûlullâh (sav) halktan biriydi ve genel olarak bir ferdin ihtiyacı ne ise onu İslâm ışığında örnek olarak gösteriyordu.

Peygamberimiz (sav) Kur'ân okurken kelimeler gayet açık bir şekilde anlaşılırdı, medlere riâyet ederdi; bazen yüksek sesle, bazen de içinden, sessizce okuyordu... Sesi gayet güzeldi. Sesli okurken başka evdekiler duymazdı, ancak odadakiler duyardı. Hiçbir zaman sesi çıktığı kadar alabildiğine bağırarak okumazdı. Tatlı ve yumuşak bir sesi olan Peygamber Efendimiz (sav), yakıcı ve etkileyici bir okuyuşa sahipti. O Kur'ân okurken dinleyenleri bir vecd kaplar ve kendilerini sanki bir başka âlemde hissederlerdi. Teğannide (tecvide uygun okuma) aşırı gitmezdi. Teğannisi tabîiydi, yani ahenkli okumayı severdi.